

ΚΑΛΟΡΙΖΙΚΟ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ

κτίριο του ΘΟΚ, καλές παραστάσεις να βλέπουμε! Προς το παρόν είδαμε τη «Μέθοδο Γκρόνχολμ» του Καταλανού συγγραφέα Τζόρντι Γκαλθεράν, σε σκηνοθεσία Διαγόρα Χρονόπουλου. Τα διαπιστευτήρια, όπως του κειμένου, έτσι και της σκηνοθετικής πρότασης, με βάση τα οποία το έργο πήρε θέση στο ρεπερτόριο του ΘΟΚ, ήταν σπουδαία. Το έργο μεταφράστηκε, ανέβηκε, βραβεύτηκε, επαινέθηκε πολλάκις. Η σκηνοθετική πρόταση του Διαγόρα Χρονόπουλου, την οποία μετέφερε σχεδόν αυτούσια στην Κύπρο, δοκιμάστηκε στη σκηνή του Θεάτρου Τέχνης, με αποτέλεσμα να παίζεται για πέμπτη χρονιά. Όμως στη φύση της θεατρικής τέχνης είναι η κάθε παραγωγή να γεννιέται γυμνή και μόνη χτίζοντας εκ νέου ταυτότητα και δίνοντας τη δική της μάχη αναγνώρισης. Ναι, το θέμα του έργου του Τζόρντι Γκαλθεράν όχι μόνο παραμένει επίκαιρο, αλλά και η συναισθηματική αποδοχή του από το κοινό διευκολύνεται με την πληθώρα των παρόμοιων εμπειριών, προσωπικών ή στηριζόμενων στη συλλογική κοινωνική γνώση. Οι εξαιρετιστικές διαδικασίες που χρησιμοποιούνται από μεγάλες και όχι τόσο μεγάλες εταιρίες κατά την επιλογή του προσωπικού, η απάνθρωπη ανταγωνιστικότητα που προωθείται στις συνθήκες της αυξανόμενης ανεργίας, η ακαλίνωτη εξέλιξη της θεωρητικά υποστηριζόμενης πρακτικής των δοκιμασιών «καταλληλότητας» του ανθρώπου για μια θέση εργασίας, είναι τα δεδομένα που μας κάνουν να συνταχούμε με τον συγγραφέα. Κι ωστόσο υπάρχει ένα θεατρικό «όμως», μια παγίδα, στην οποία έπεσε η παράσταση που είδαμε (δεν γνωρίζω αν την έχουν αποφύγει αλλού). Οι τέσσερις υποψήφιοι, τους οποίους η εταιρία βάζει να αλληλλοσφάζονται, είναι ο εξής ένας, οι άλλοι τρεις είναι οι υπό κάλυψη

εξεταστές του. Αυτό σημαίνει ότι οι τρεις από τους τέσσερις ηθοποιούς έχουν διπλή ταυτότητα ρόλου, εξ ου και διπλή υποκριτική. Αλλά και ο μοναδικός «αληθινός» συνέχεια παριστάνει κάτι για τις ανάγκες των δοκιμασιών. Είναι πολύ επικίνδυνο οι ηθοποιοί στο μεγαλύτερο μέρος της σκηνικής τους δουλειάς να επιδίδονται σε «ψεύτικο» παίξιμο, ο καθένας κλείνει το μάτι στο κοινό όσο και όταν νομίζει ή μπορεί εκείνος, μαρκάροντας τα όρια των υποκριτικών στρωμάτων. Αλλά μια και η ουσία του συγγραφικού ευρήματος είναι οι αποκαλύψεις να γίνουν στο τέλος, το κοινό βλέπει την παρουσία του ηθοποιού ως υποκριτική οντότητα προς κρίση. Όσοι επιλέγουν την υπερβολή στο «υπέρστρωμα», χρεώνονται με επιτηδευμένο παίξιμο (Α. Τσέλεπος, Α. Τσουρής), όσοι συνέχεια θυμούνται την ταυτότητα που θα αποκαλύψουν στο τέλος, δεν είναι πειστικοί σε κανένα επίπεδο (Α. Φυλακτού, Χ. Χριστόφια). Γνωρίζοντας την ποιότητα των συγκεκριμένων τεσσάρων από άλλες δουλειές, τείνω να χρεώσω τον σκηνοθέτη για τη μη αποφυγή των παγίδων.

Τα σκηνικά του Άντι Παρτζιλίη ταίριαζαν στο έργο και στο πρωτοπαρουσιαζόμενο χώρο της Νέας Σκηνής.

«Η Μέθοδος Γκρόνχολμ», Τζόρντι Γκαλθεράν, ΘΟΚ. Μετάφραση: Μαρία Τσατσαρώνη, Γιώργος Καραμύχος, Διασκευή/Σκηνοθεσία: Διαγόρας Χρονόπουλος, Σκηνικά/Κοστούμια: Άν. Παρτζιλής, Μουσική/Σχεδιασμός ήχου: Στ. Γασπαράτος, Σχεδιασμός φωτισμών: Στ. Τάρταρης, Βοηθός σκηνοθέτη: Β. Διαλυνά, Παίζουν: Ανδρέας Φυλακτού, Ανδρέας Τσουρής, Χριστίνα Χριστόφια, Ανδρέας Τσέλεπος.